

दानियेलाचे पुस्तक - क्रमांक एकशे सोळा

प्रतिशोधाच्या दिवसांचे उलगडणे: यिर्मयाच्या इशान्याचा आणि अंतिम पिढीचा एक भविष्यसूचक शोध

Jeff Pippenger
2024-03-04

आपण मागील लेखात यिर्मया अध्याय पन्नासाचा विचार करीत होतो, आणि त्या उताऱ्यात बाबेलवरील न्यायाचा उल्लेख आहे, जो संयुक्त संस्थानांमध्ये लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार-कायद्यापासून आरंभ होऊन देवाच्या क्रोधाने समाप्त होतो. कार्यकारी न्याय हा परमेश्वराच्या सूडाच्या दिवसाचा आहे, ज्याचे प्रतिनिधित्व इ.स. ७० मध्ये यरुशलेमाच्या विनाशाने झाले होते. इ.स. ७० मध्ये रोमने घडवून आणलेला यरुशलेमाचा विनाश, नबुखदनेस्सरने केलेल्या यरुशलेमाच्या विनाशाद्वारे पूर्वछायित करण्यात आला होता. एकत्रितपणे त्यांनी तूरच्या वेश्येच्या कार्यकारी न्यायाचे दोन साक्षी पुरविले; तीच प्रकटीकरण अध्याय सतरामधील वेश्या देखील आहे.

यिर्मया आपल्याला सांगतो की, आधुनिक बाबेलवर प्रभूचा सूड लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापासून सुरू होऊन पूर्ण झाल्यावर, "त्या दिवसांत, आणि त्या वेळी, परमेश्वर म्हणतो, इस्राएलचा अपराध शोधिला जाईल, पण तो आढळणार नाही; आणि यहुदाचे पाप शोधिले जाईल, पण ते सापडणार नाहीत; कारण ज्यांना मी राखून ठेवीन त्यांना मी क्षमा करीन." त्या दिवसांत, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे मुद्रांकन आधीच पूर्ण झालेले असेल.

"बंधून्तो, तयारीच्या या महान कार्यात तुम्ही काय करीत आहात? जे लोक जगाशी एकरूप होत आहेत, ते जगिक साचा स्वीकारत आहेत आणि पशूच्या चिन्हासाठी तयारी करीत आहेत. जे स्वतःवर अविश्वास ठेवणारे आहेत, जे देवापुढे स्वतःला नम्र करीत आहेत आणि सत्याचे पालन करून आपल्या आत्म्यांना शुद्ध करीत आहेत, ते स्वर्गीय साचा स्वीकारत आहेत आणि आपल्या कपाळांवर देवाच्या शिक्क्यासाठी तयारी करीत आहेत. जेव्हा तो हुकूम जाहीर होईल आणि तो ठसा उमटविला जाईल, तेव्हा त्यांचा स्वभाव अनंतकाळाकरिता शुद्ध व निष्कलंक राहील." Testimonies, volume 5, 216.

कार्यकारी न्याय प्रकटीकरणाच्या अठराव्या अध्यायातील दुसऱ्या आवाजापासून आरंभ होतो, जो पुरुषांना व स्त्रियांना बाबेलमधून पळून जाण्यास बोलावतो; आणि यिर्मया म्हणतो, "त्यांचा दिवस आला आहे, त्यांच्या भेटीची वेळ. जे बाबेल देशातून पळून जातात व सुटतात त्यांचा आवाज, सियोनमध्ये आपल्या परमेश्वर देवाच्या सूडाची, त्याच्या मंदिराच्या सूडाची घोषणा करण्यासाठी. बाबेलविरुद्ध धनुर्ध्यांना एकत्र बोलवा: तुम्ही सर्व जे धनुष्य ताणता, तिच्याविरुद्ध चहूबाजूंनी छावणी करा; त्यातील कोणालाही सुटू देऊ नका: तिच्या कर्माप्रमाणे तिला प्रतिफळ द्या; तिने जे काही केले आहे, त्याप्रमाणे तिच्याशी करा." तिचा न्याय "धनुर्ध्यांद्वारे" पूर्ण केला जातो. पवित्र शास्त्रांतील धनुर्ध्यांचा पहिला उल्लेख इश्माएलविषयी आहे.

आणि देवाने त्या मुलाचा आवाज ऐकला; आणि देवाच्या दूताने स्वर्गातून हागारला हाक मारून तिला म्हटले, "हागार, तुला काय झाले आहे? भिऊ नकोस; कारण ज्या ठिकाणी तो मुलगा आहे, तेथे देवाने त्याचा आवाज ऐकला आहे. उठ, मुलाला उचलून घे, आणि त्याला आपल्या हातात धर; कारण मी त्याच्यापासून एक मोठे राष्ट्र निर्माण करीन." मग देवाने तिचे डोळे उघडले, आणि तिला पाण्याची विहीर दिसली; आणि ती जाऊन पाण्याची कुपी भरून आणली, आणि मुलाला पाणी प्यावयास दिले. आणि देव त्या मुलाबरोबर होता; आणि तो वाढला, अरण्यात राहिला, आणि धनुर्धर झाला. उत्पत्ति 21:17-20.

प्रकटीकरण अकराव्या अध्यायातील "महाभूकंपाच्या घडी"ने रोमच्या वेश्येवर होणाऱ्या कार्यकारी न्यायाच्या प्रारंभाची ओळख पटते; हा न्याय अमेरिकेतील लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापासून सुरू होतो. त्या "घडीमध्ये" "तिसरे संकट लवकर येते. आणि सातव्या देवदूताने तुरई वाजविली." तिसरे संकट म्हणजे सातवी तुरई होय. पापल

सत्तेच्या अधिकाराची खूण (रविवारची उपासना) लादणाऱ्यांवर, आणि देवाच्या अधिकाराची खूण (शब्बाथाची उपासना) धारण करणाऱ्यांचा छळ करणाऱ्यांवर, त्याचा न्याय आणण्यासाठी इस्लामचे धनुर्धारी उपयोगात आणले जातात.

लूक अध्याय एकवीसमध्ये, यरुशलेम व मंदिराच्या विनाशाविषयी शिष्यांनी विचारलेल्या प्रश्नांना उत्तर देताना, येशू एक असा ऐतिहासिक वृत्तांत देतो की जो शेवटच्या दिवसांच्या इतिहासाचेही प्रतिनिधित्व करतो. तो “सूड उगविण्याच्या दिवसांचा” उल्लेख करतो; हा त्याच्या मशीहा म्हणूनच्या सेवाकार्याचा एक अत्यावश्यक भविष्यवाणीपर गुणधर्म होता, ज्याची त्याने आपल्या सेवाकार्याच्या प्रारंभीच्या घोषणेमध्ये, नासरेथमधील मंडळीसमोर संदेष्टा यशया याच्या ग्रंथातून वाचन करून ओळख करून दिली. नासरेथमधील ती घोषणा, आणि यशयामधील तो उतारा, केवळ त्याच्या सेवाकार्याचेच प्रतिनिधित्व करीत नव्हते, तर त्याच्या शिष्यांच्या संदेशाचेही, आणि अधिक विशेषतः एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या चळवळीच्या कार्य व सेवाकार्याचे प्रतिनिधित्व करीत होते.

परमेश्वर परमेश्वराचा आत्मा माझ्यावर आहे; कारण परमेश्वराने नम्रांना सुवार्ता सांगण्यासाठी मला अभिषिक्त केले आहे; त्याने मला भग्नहृदयांना बांधून काढण्यासाठी, बंदिवानांना स्वातंत्र्य जाहीर करण्यासाठी, आणि जे बंधनांत आहेत त्यांच्यासाठी कारागृह उघडण्याची घोषणा करण्यासाठी पाठविले आहे; परमेश्वराच्या कृपावर्षाची आणि आपल्या देवाच्या सूडाच्या दिवसाची घोषणा करण्यासाठी; शोक करणाऱ्या सर्वांना सांतवन देण्यासाठी; सियोनमध्ये शोक करणाऱ्यांसाठी अशी व्यवस्था करण्यासाठी की, त्यांना राखेवैवजी शोभा, शोकावैवजी आनंदतेल, आणि खिन्नतेच्या आत्म्यावैवजी स्तुतीचे वस्त्र द्यावे; जेणेकरून त्यांना धार्मिकतेची वृक्षे, परमेश्वराची लागवड, असे म्हटले जाईल, म्हणजे तो गौरविला जावा. आणि ते प्राचीन उजाड स्थाने पुन्हा उभारतील, ते पूर्वीची उध्वस्त स्थाने उभी करतील, आणि अनेक पिढ्यांपासून ओसाड पडलेल्या नगरांची दुरुस्ती करतील. आणि परके उभे राहून तुमच्या कळपांना चारतील, आणि विदेशी लोकांचे पुत्र तुमचे नांगरणारे व द्राक्षमळ्यांची देखभाल करणारे असतील. परंतु तुम्हांला परमेश्वराचे याजक म्हटले जाईल; लोक तुम्हांला आपल्या देवाचे सेवक म्हणतील; तुम्ही अन्यजातींची संपत्ती उपभोगाल, आणि त्यांच्या वैभवात तुम्ही स्वतःचा गौरव कराल. तुमच्या लज्जेवैवजी तुम्हांला दुप्पट लाभेल; आणि अपमानावैवजी ते आपल्या वाट्याबद्दल आनंद मानतील; म्हणून त्यांच्या देशात ते दुप्पट भागाचे अधिकारी होतील; त्यांना सार्वकालिक आनंद लाभेल. कारण मी परमेश्वर न्यायावर प्रेम करतो, होमार्पणासाठी केलेला लुटारूपणा मला तिरस्कारास्पद आहे; आणि मी त्यांचे कार्य सत्यतेने मार्गी लावीन, आणि त्यांच्याशी सार्वकालिक करार करीन. आणि त्यांची संतती अन्यजातींमध्ये प्रसिद्ध होईल, आणि त्यांचा वंश लोकसमूहांमध्ये ओळखला जाईल; जे कोणी त्यांना पाहतील ते त्यांना मान्यता देतील की, ही ती संतती आहे जिला परमेश्वराने आशीर्वाद दिला आहे. मी परमेश्वरामध्ये अत्यंत आनंद मानीन, माझा जीव माझ्या देवामध्ये हर्षित होईल; कारण त्याने मला तारणाची वस्त्रे परिधान केली आहेत, त्याने मला धार्मिकतेच्या झग्याने आच्छादले आहे, जसा वर अलंकारांनी स्वतःला भूषवितो, आणि जशी वधू आपल्या दागिन्यांनी स्वतःला अलंकृत करते. कारण जशी पृथ्वी आपला कोंब बाहेर काढते, आणि जसा बाग त्यात पेरलेल्या गोष्टी उगवून आणतो; तसाच प्रभू परमेश्वर सर्व राष्ट्रांसमोर धार्मिकता आणि स्तुती उगवून आणील. यशया 61:1-11.

यहेज्केल अध्याय नऊमध्ये जे एक लक्ष चव्वेचाळीस हजार जणांवर शिक्का मारला गेला आहे, तेच ते आहेत जे मंडळीतील आणि जगातील पापांबद्दल शोक करीत आहेत. “परमेश्वराचे अनुग्रहाचे वर्ष, आणि आपल्या देवाच्या सूडाचा दिवस,” हा तो काळ आहे जेव्हा सियोनमध्ये शोक करणाऱ्यांचे सांतवन केले जाते, आणि ते “नीतिमत्त्वाची झाडे” होतात, जेणेकरून “परमेश्वराचा गौरव” व्हावा. ते परमेश्वराचा गौरव करतात; कारण “त्या दिवसांत, आणि त्या वेळी, परमेश्वर म्हणतो, इस्राएलच्या अधर्माचा शोध घेतला जाईल, आणि तो आढळणार नाही.” जे शोक करतात तेच ते आहेत ज्यांच्यावर शिक्का मारला गेला आहे, आणि तेच ते आहेत जे “प्राचीन उध्वस्त स्थाने पुन्हा उभारतील,” जे “पूर्वीच्या उजाड झालेल्या स्थळांना उभारी देतील, आणि” जे “पिढ्यान्पिढ्यांच्या ओसाडपणामुळे उध्वस्त झालेल्या नगरांची दुरुस्ती करतील.” त्यांना “परमेश्वराचे याजक” असे नाव दिले जाईल, आणि लोक त्यांना “आपल्या देवाचे सेवक” असे म्हणतील.

एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांची नीतिमत्ता “सर्व राष्ट्रांसमोर उगवून येईल,” जेव्हा मोठ्या भूकंपाच्या समयी त्यांना ध्वजचिन्ह म्हणून उंचाविले जाईल. त्यांची नीतिमत्ता क्रमशः उत्पन्न केली जाते, कारण “जशी पृथ्वी आपला अंकुर बाहेर काढते, आणि जशी बागेत पेरलेल्या वस्तू उगवून येण्यास ती कारणीभूत ठरते; तशी प्रभु परमेश्वर नीतिमत्ता आणि स्तुती उगवून येण्यास कारणीभूत ठरेल.” एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांवरील शिक्कामोर्तब 1 सप्टेंबर, 2001 रोजी उत्तरवर्षावाच्या आगमनाने सुरू झाले. त्याच वेळी पृथ्वीचे अंकुर बाहेर आणले गेले. अंकुर केव्हा उगवून येतात, हे यशया स्पष्ट करतो.

मर्यादेने, जेव्हा तो अंकुरेल, तेव्हा तू त्याच्याशी वाद घालशील; पूर्ववाऱ्याच्या दिवशी तो आपला प्रचंड वारा थांबवितो. म्हणून याकोबाचा अधर्म याच्याद्वारे शुद्ध केला जाईल; आणि त्याचे पाप दूर करण्याचे हेच सर्व फळ आहे: जेव्हा तो वेदीचे सर्व दगड ठेचून फोडलेल्या चुनखडीच्या दगडांसारखे करील, तेव्हा उपवनें आणि मूर्ती उभ्या राहणार नाहीत. यशया 27:8, 9.

“पूर्ववाऱ्याच्या दिवशी,” जो त्याचा “कडक वारा” आहे, आणि ज्याला “तो आवरतो,” त्या वेळी, पाऊस “मोजलेला” असताना कळ्यांचे “उमलणे” सुरू होईल. “आवरतो” याचा अर्थ रोखून ठेवलेला असा आहे. प्रकटीकरण ग्रंथाच्या सातव्या अध्यायातील चार देवदूत जेव्हा चार वारे रोखून धरतात, तेव्हा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाची सुरुवात होते. त्या वेळी उत्तर पाऊस मितपणे “शिंपडू” लागतो, कारण त्या वचनातील “मोजमाप” या शब्दाचा अर्थ मितपणा असा आहे. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या कालखंडाच्या आरंभी उत्तर पाऊस मोजून दिलेला असतो, आणि त्या कालखंडाच्या शेवटी तो अमाप असतो.

“देवाच्या आत्म्याचा तो महान ओतप्रोत वर्षाव, जो आपल्या महिम्याने संपूर्ण पृथ्वीला प्रकाशित करील, तोपर्यंत होणार नाही जोपर्यंत आपल्याजवळ असा प्रबुद्ध लोकसमूह होत नाही, ज्यांना अनुभवाने हे ठाऊक आहे की देवाबरोबर सहकारी कामकरी असणे म्हणजे काय. जेव्हा ख्रिस्ताच्या सेवेसाठी आपले पूर्ण, अखंड अंतःकरणाने समर्पण होईल, तेव्हा देव आपल्या आत्म्याचा अमाप वर्षाव करून त्या वस्तुस्थितीची दखल घेईल; परंतु मंडळीचा मोठ्यात मोठा भाग देवाबरोबर सहकारी कामकरी नसताना असे होणार नाही. स्वार्थ आणि आत्मतुष्टीकरण इतक्या स्पष्टपणे प्रकट होत असताना देव आपला आत्मा ओतू शकत नाही; जेव्हा असा स्वभाव प्रबळ असतो की, तो शब्दांत व्यक्त केला तर तो कैनच्या त्या उत्तराप्रमाणे ठरेल,—‘मी काय माझ्या भावाचा राखणदार आहे?’ या काळासाठीचे सत्य, सर्व बाजूंनी दाटत चाललेली ती चिन्हे, जी साक्ष देतात की सर्व गोष्टींचा अंत समीप आला आहे, जर सत्य जाणण्याचा दावा करणाऱ्यांच्या सुप्त शक्तींना जागृत करण्यास पुरेशी ठरत नसतील, तर जेवढा प्रकाश त्यांच्यावर चमकला आहे त्याच्या प्रमाणात अंधकार या जीवांवर येऊन पडेल. अंतिम हिशेबाच्या त्या महान दिवशी देवासमोर सादर करण्यासारखे त्यांच्या उदासीनतेसाठी निमित्ताचा किंचितही आभास नसेल. त्यांनी देवाच्या वचनातील पवित्र सत्याच्या प्रकाशात का जगले नाहीत, का चालले नाहीत, आणि का परिश्रम केले नाहीत, तसेच आपल्या आचरणाद्वारे, आपल्या सहानुभूतीद्वारे आणि आपल्या उत्साहाद्वारे, पाप-अंधकाराने झाकोळलेल्या जगाला सुवार्तेची सामर्थ्य आणि वास्तवता खोडून काढता येत नाही हे का प्रकट केले नाही, याबाबत सादर करण्यास त्यांच्याजवळ कोणतेही कारण नसेल.” Review and Herald, July 21, 1896.

शेवटच्या पावसाच्या परीक्षाकाळाची आणि एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकित होण्याची सुरुवात पवित्र आत्म्याच्या ओतण्याचे मोजमाप करण्यापासून होते; कारण गहू आणि तणे कापणीच्या समयाला पोहोचले आहेत. तो पाऊस दोन्ही वर्गाना परिपक्वतेस आणतो; आणि मग परीक्षाकाळाच्या शेवटी गहू आणि तणे वेगळे केले जातात, आणि तेव्हा गहू “अनुभवाने जाणतील की देवाबरोबर सहकारी कामगार असणे याचा अर्थ काय आहे.” त्यानंतर त्यांच्यात “ख्रिस्ताच्या सेवेसाठी संपूर्ण, अखंड अंतःकरणाची समर्पणभावना असेल; आणि देव ही वस्तुस्थिती आपल्या आत्म्याच्या अमर्याद ओतण्याद्वारे मान्य करील.”

“पूर्वेकडील प्रचंड वाऱ्याचा दिवस” ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी आला, आणि देवाच्या सूडाच्या दिवसाची ओळख करून देणाऱ्या संदेशाच्या विरुद्ध, उत्तरकाळातील पावसाच्या संदेशातील खोल्या “शांती व सुरक्षितता” संदेशाविषयी हबबकूकचा वाद सुरू झाला. त्या वेळी पिके—गहू आणि तणे दोन्ही—कळी धरू लागली व लवकरच येणाऱ्या

रविवार कायद्याच्या न्यायात जी फळे ते प्रकट करणार होती ती उत्पन्न करू लागली.

“पुन्हा, या दृष्टांतांद्वारे हे शिकविले जाते की न्यायनिवाड्यानंतर कोणतीही परीक्षाकालाची संधी उरणार नाही. सुवार्तेचे कार्य पूर्ण झाल्यावर, तत्काळ चांगले व वाईट यांच्यात विभाजन घडते, आणि प्रत्येक वर्गाचे भवितव्य सदासर्वकाळासाठी निश्चित होते.” Christ’s Object Lessons, 123.

एका वर्गाने यहेज्केल अध्याय आठमध्ये सूर्यापुढे नमन केले, आणि दुसऱ्या वर्गाला यहेज्केल अध्याय नऊमध्ये देवाची मुद्रा प्राप्त होते. लूक अध्याय एकवीसमध्ये, ख्रिस्त एक लाख चव्वेचाळीस हजारांची ओळख करून देत आहे, आणि तो एक अशी खूण पुढे ठेवतो जी पृथ्वीच्या इतिहासातील अंतिम पिढीला चिन्हांकित करते. यरुशलेमच्या विनाशापासून पळून जाण्यासाठी ख्रिस्ती लोकांनी कोणती खूण ओळखली पाहिजे, हे त्याने स्पष्ट केले.

आणि जेव्हा तुम्ही यरुशलेम सैन्यांनी वेढलेले पाहाल, तेव्हा समजा की तिचा उजाडपणा जवळ आला आहे. तेव्हा जे यहुदियामध्ये आहेत त्यांनी पर्वतांकडे पळून जावे; आणि जे तिच्या मध्यभागी आहेत त्यांनी बाहेर निघून जावे; आणि जे खेड्यापाड्यांत आहेत त्यांनी त्यात प्रवेश करू नये. कारण हे सूडाचे दिवस आहेत, जेणेकरून जे काही लिहिलेले आहे ते सर्व पूर्ण व्हावे. लूक 21:20-22.

येशूने “ओळीवर ओळ” असे म्हणत त्या चिन्हाची आणखी भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये ओळखून दिली; कारण त्याचे शब्द केवळ लूकनेच नव्हे, तर मत्तय आणि मार्क यांनीही नोंदविले आहेत.

आणि राज्याच्या या सुवार्तेचे सर्व जगात सर्व राष्ट्रांना साक्ष म्हणून प्रचार करण्यात येईल; आणि मग शेवट येईल. म्हणून जेव्हा तुम्ही दानियेल संदेष्ट्याद्वारे सांगितलेली उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू पवित्र स्थानी उभी असलेली पाहाल, (जो वाचतो, त्याने समजून घ्यावेः) तेव्हा जे यहुदियात असतील त्यांनी डोंगरांकडे पळावे. मत्तय 24:14-16.

आणि सुवार्ता प्रथम सर्व राष्ट्रांमध्ये घोषित केली गेली पाहिजे. परंतु जेव्हा ते तुम्हांस धरून नेतील आणि तुमची स्वाधीनता करतील, तेव्हा तुम्ही काय बोलावे याची आधीच चिंता करू नका, आणि पूर्वविचारही करू नका; तर त्या क्षणी तुम्हांस जे दिले जाईल, तेच बोला; कारण बोलणारे तुम्ही नव्हे, तर पवित्र आत्मा आहे. आता भाऊ भावाला मरणास स्वाधीन करील, आणि पिता पुत्राला; मुले आपल्या आईवडिलांविरुद्ध उठतील आणि त्यांना मरणास लावतील. आणि माझ्या नावाकरिता तुम्ही सर्व लोकांकडून द्वेषिले जाल; परंतु जो शेवटपर्यंत टिकून राहील, तोच तारण पावेल. परंतु जेव्हा तुम्ही दानियेल संदेष्ट्याने सांगितलेली उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू, जिथे असणे योग्य नाही तिथे उभी असलेली, पाहाल, (जो वाचतो त्याने समजून घ्यावे,) तेव्हा जे यहुदियात आहेत त्यांनी डोंगरांकडे पळून जावे. मार्क 13:10-14.

दोन वर्गांवर “प्रतिशोधाच्या दिवसांचा” अंतिम आणि परिपूर्ण परिपूर्ती म्हणून सात शेवटच्या पीडा येण्यापूर्वी, राज्याच्या सुवार्तेचा सर्व राष्ट्रांमध्ये उपदेश केला गेला पाहिजे आणि ती जाहीर केली गेली पाहिजे. राज्याच्या सुवार्तेचा संदेश राष्ट्रांना अमेरिकेतील लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी दिला जातो, जेव्हा एकशे चव्वेचाळीस हजारांना ध्वजचिन्हाप्रमाणे उंचावले जाते. “प्रतिशोधाचे दिवस” हे बाबेलच्या वेश्येवरील कार्यकारी न्यायाच्या काळाचे प्रतिनिधित्व करतात; हा काळ अमेरिकेतील रविवारच्या कायद्याने सुरू होतो आणि मिखाएल उभा राहतो, मानवी परीक्षाकाल संपतो, आणि देवाचा कोप सात शेवटच्या पीडांमध्ये ओतला जातो, तेव्हा समाप्त होतो.

मार्क ज्याला ओळखतो तो “तास” हाच तो कालखंड आहे; आणि तोच “महान भूकंपाचा” “तास” आहे, तसेच तोच तो “तास” आहे ज्यात दहा राजे आपले सातवे राज्य पोपसत्तेस देण्यास संमती देतात. जेव्हा सर्व राष्ट्रांना प्रसिद्ध केलेल्या सुवार्तेला शेवटच्या जीवाने स्वीकारलेले असेल, तेव्हा कृपाकाल समाप्त होतो, आणि देवाचा कोप दयाविरहित ओतला जातो. तो कालखंड त्या वेळी आरंभ होतो, जेव्हा ध्वज उभारला जातो आणि सुवार्ता सर्व राष्ट्रांना घोषित केली जाते; आणि तो त्या वेळी समाप्त होतो, जेव्हा ध्वजाद्वारे घोषित, प्रचारित आणि प्रसिद्ध केलेल्या सुवार्तेच्या संदेशाला शेवटचा मनुष्य प्रतिसाद देतो. तो कालखंड “सूडाच्या दिवसांचा” आहे.

लूक, अध्याय एकवीस मध्ये, येशू त्या इतिहासाकडे नेमकेपणाने निर्देश करीत आहे, कारण तो त्या अंतिम पिढीची ओळख करून देत आहे, जी त्याच्या दुसऱ्या आगमनापूर्वी मरण पावणार नाही. तो एक चिन्ह ओळखून देतो, जे संदेष्टा दानियेलाने सांगितलेल्या उजाडपणाच्या घृणास्पद वस्तूचे प्रतिनिधित्व करते. ते चिन्ह असे आहे की उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू “पवित्र स्थानी” उभी असते, आणि ती “जिथे उभी राहू नये तिथे” उभी असते, आणि हाच तो काळ असतो जेव्हा यरुशलेम “सैन्यांनी वेढलेले” असते.

इ.स. 66 मध्ये सेस्टियसने यरुशलेमला सैन्यांनी वेढा घातला तेव्हा, यरुशलेममधील ख्रिस्ती लोक शहरातून पळून गेले, आणि सिस्टर व्हाइट असे ओळख करून देतात की अखेरीस इ.स. 70 मध्ये समाप्त झालेल्या त्या विध्वंसाच्या काळात एकही ख्रिस्ती मरण पावला नाही. सेस्टियसने वेढ्याची सुरुवात केली, आणि मग उघडपणे अज्ञात कारणामुळे माघार घेतली, आणि शहरातील ख्रिस्ती लोकांनी त्या चिन्हाशी संबंधित इशान्याशी सुसंगतपणे पलायन केले. इ.स. 70 मध्ये तीतसने पुन्हा एकदा वेढा घालून त्या विध्वंसाची पूर्तता केली. सेस्टियसचा वेढा हा ज्याला पहिला यहूदी-रोमी युद्ध असे म्हटले जाते त्याचा प्रारंभ होता, आणि तीतसने घातलेला वेढा व साधलेला विध्वंस हा पहिल्या यहूदी-रोमी युद्धाचा शेवट होता.

संपूर्ण इतिहास साडेतीन वर्षांचा होता, त्याची सुरुवात आणि समाप्ती वेढ्याने झाली, आणि त्या प्रारंभी देवाच्या लोकांसाठी एक चिन्ह समाविष्ट होते. त्या इतिहासाची ओळख ख्रिस्ताने देवाच्या सूडाच्या दिवसांप्रमाणे करून दिली; आणि तो त्याच्या सेवाकार्यात ओळखून दाखवावयाचा एक विशिष्ट घटक होता. ते दिवस रोमच्या वेश्येवरील कार्यकारी न्यायाचे प्रतिनिधित्व करतात, जो लवकरच येणाऱ्या रविवार कायद्यापासून आरंभ होतो आणि मानवी परीक्षाकाळ संपल्यावर समाप्त होतो. बाबेलच्या वेश्येवरील कार्यकारी न्यायाच्या प्रारंभी, एकशे चव्वेचाळीस हजार जण ध्वजाप्रमाणे उंचावले जातात, जे एक चिन्ह आहे. जेव्हा देवाचा दुसरा कळप ते चिन्ह पाहतो, तेव्हा त्यांनी बाबेलमधून पळून बाहेर पडले पाहिजे; कारण तिच्या विनाशाचे पूर्वचित्रण यरुशलेमच्या विनाशाने करण्यात आले होते.

पुढील लेखात आपण लूक अध्याय एकवीसचा पुढे विचार करू.